

of the XXth century: source research aspect]. *Ukrainska periodyka: istoriia i suchasnist (Dopovidy ta povidomlennia Somoi Vseukrainskoi naukovoteoretychnoi konferentsii*. Lviv, 17–18 travnia 2002 roku. S. 186–190 (in Ukrainian).

5. Stasiuk O. (2004) Presovi vydannia OUN, UPA, UHVR [Press publications of OUN, UPA, UGVR]. *Ukrainska Povstanska Armii (Do 60-richchia utvorennia)*. Lviv. S. 329–357. (in Ukrainian).

6. Shankovskiy L. (1952) UPA ta yii pidpilna literatura [UPA and its underground literature]. Filadelfia. 19 s. (in Ukrainian).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-387-6-11>

НАУКОВИЙ ТА ОСОБИСТИЙ ВНЕСОК ВІРИ НЕКАНОРІВНИ ЖУК У РОЗИТОК ЛОКАЛЬНОЇ ІСТОРІЇ ПОЛТАЩИНИ

Молька А. С.

*студент гр. ЕН-1-1 Відокремленого структурного підрозділу
Полтавського фахового коледжу нафти і газу
Національного університету
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»*

Тенькова З. Ю.

*викладач Відокремленого структурного підрозділу
Полтавського фахового коледжу нафти і газу
Національного університету
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»;
аспірантка III року
Університет Григорія Сковороди в Переяславі
м. Полтава, Україна*

Віра Никанорівна Жук народилася 12 квітня 1928 року в селищі Кривуші Полтавської області. Закінчивши історичний факультет Київського державного університету імені Т.Г.Шевченка, у Києві, вона повернулася до рідної Полтавщини. Віра Никанорівна була направлена на роботу в Полтавський обласний державний архів в якому пропрацювала 23 роки, займаючи різні посади. Починала з наукового і старшого наукового співробітника, а також займала посаду начальника відділу публікації і використання документів[1, с. 29–70].

1977 року захистила дисертацію в Інституті історії Академії наук Української Радянської Соціалістичної Республіки на тему «Громад-

ськість України в російсько-болгарських відносинах у 60–70-ті роки XIX ст.» Варто наголосити що внесок у розвиток історичної регіоналістики та краєзнавства Полтавщини Віри Никанорівни просто надзвичайний. З червня 1978 року і по кінець серпня 1986 працювала у державному педагогічному інституті імені Короленка у Полтаві. Вчена вважала своїм обов'язком навчити майбутніх викладачів патріотизму, національної свідомості. Наукові дослідження та відкриття Віри Жук у галузі історії України є здобутком історичної науки[2]. Свої знання Віра передавала учням, вченим. Часто до неї зверталися за допомогою, порадою, а вона у свою чергу завжди знаходила відповідь. Здатність надихати, пробуджувати інтерес, давати поради не лише у науці, а й у житті, викликають вдячність та захоплення. Як знавця архіву, Віру Никанорівну залучали до створення тому фундаментальної 26-томної «Історії міст і сіл УРСР. Полтавська область» та «Історія міст і сіл УРСР. Черкаська область». Це була її перша історична праця, кожна серія якої розповідала про історію окремої області країни, яких налічувалось близько 40 тисяч. Протягом 1986–1987 років, перебуваючи на пенсії та працюючи доцентом кафедри історії, Віра виконувала багато доручень, а саме: лектор обласної організації товариства охорони пам'яток історії та культури, лектор організації «Знання», голова історичних секцій, голова бюро первинної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури Полтавського державного педагогічного інституту імені Короленка, екскурсоводом на громадських засадах, керівником краєзнавчого гуртка по кафедрі, членом не зафіксованої робочої групи по кафедрі історії СРСР та УРСР по виявленню архівних документів та матеріалів для меморіального комплексу Макаренка в селі Ковалівці Полтавського району, членом комісії по створенню музею імені Юрія Кондратюка [3, с. 220–222].

На жаль, 3 листопада 2008 року внаслідок тяжкої хвороби перестало битися серце вченої. Поховали її на Розсошанському цвинтарі Полтави. За своє життя Віра Никанорівна написала більше 800 наукових робіт (монографій, посібників, статей). Вона відома за межами нашої країни, а її постать є унікальною. Науковиця віддала все життя науці. Вона була справжньою дослідницею, талантом. Цій людині потрібно віддати велику шану, вона є видатною особистістю не лише для її рідного краю, а й для всієї України.

Література:

1. Петренко І. М. Історик Віра Жук (1928–2008): життя, віддане науці. Київ : МЛЕНІУМ, 2017. 516 с. (<http://www.nbuv.gov.ua/node/4801>).
2. Петренко І. М. Корифей української історичної науки: Віра Никанорівна Жук (1928–2008). *Світгляд*. 2023. 18(4). С. 50–55. URL:

<https://www.mao.kiev.ua/biblio/jscans/svitogliad/svit-2023-18-4/svit-4-2023-petrenko-012> (дата звернення: 08.04.2024).

3. Петренко І. М. Громадсько-просвітницька діяльність історика Віри Жук (1928–2008). *Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету*. 2017. Вип. 47. С. 219–222. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npifznu_2017_47_43 (дата звернення: 09.04.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-387-6-12>

ОПІШНЯ –ЦЕНТР ГОНЧАРСТВА ПОЛТАВЩИНИ

Ніколайчук М. С.

*студент гр. ГР-1-1 Відокремленого структурного підрозділу
Полтавського фахового коледжу нафти і газу
Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»
м. Полтава, Україна*

Сгоров Р.

*студент гр. ГР-1-1 Відокремленого структурного підрозділу
Полтавського фахового коледжу нафти і газу
Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»
м. Полтава, Україна*

З давніх-давен життя людини в Україні супроводжували вироби з глини. Майже в кожному регіоні існували великі та малі гончарні осередки вироби яких вирізнялися характерним регіональним колоритом та символікою. Опішня, що на Полтавщині, – найвідоміше гончарське поселення України навіть. Назва селища походить від слова «опока» – це різновид глинистої породи яку використовували у гончарстві, хоча є версія що назва пішла від слова «опішитися», тобто зійти з коня для відпочинку [1, с. 270–274].

Селище розміщене на семи пагорбах, які утворились за допомогою річки Ворскли. Головним ремеслом села є гончарство, яке розвивається тут з незапам'ятних часів. Це і прославило селище далеко за межі Полтавської області. Вироби місцевих майстрів представлені в кращих музеях усього світу. Наприкінці 19 століття гончарством у Опішньому